

§ 3.

Samtidig med denne Lovs Ikrafttræden ophæves de tilsvarende Lønningsbestemmelser i Lov om Lønninger m. v. ved Hæren af 25de Juli 1867 §§ 3, 4 og 5 samt de i Tillægslov til denne af 17de Maj 1873 §§ 1 og 2 fastsatte Lønningsstillæg.

§ 4.

De foran anførte Lønningsregler gøres ogsaa anvendelige paa de overtallige Underofficerer ved Generalstabens topografiske Afdeling samt paa Bøsssemageren ved Kjøbenhavns Væbning, hvilken sidste som hidtil henregnes til ældste Lønningsklasse.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Nærværende Lovforslag er ligelydende med det i forrige Rigsdagssamling fremsatte. Angaaende Lovforslaget bemærkes:

De nu gældende Lønningsforhold for Hærens faste Underofficerer, Spillemænd og Haandværkere ere ordnede ved Lov om Lønninger m. v. ved Hæren af 25de Juli 1867. Allerede 6 Aar efter indsaa man Nødvendigheden af at forbedre disse Lønninger, hvilket skete ved de i Lov af 17de Maj 1873 om Tillæg til Lov af 25de Juli 1867 om Lønninger m. v. ved Hæren indeholdte Lønningsstillæg, der bl. a. forhøjede Lønningerne for de Underofficerer og de med disse ligestillede, der havde tjent i over 5 Aar, med Beløb fra 96 Kr. til 144 Kr. aarlig, hvorved dog den yngste Halvdel af Stabssergenter i ældste Lønningsklasse blev forbigaaet. Siden den Tid ere Underofficerernes Lønninger forhøjede med det paa de aarlige Finanslove bevilgede „Dyrtidstillæg“, der for Sergenter andrager ca. 51—66 Kr., for Obersergenter ca. 76—88 Kr. og for Stabssergenter ca. 94—147 Kr.

Det kan imidlertid næppe siges, at de sidstnævnte Tillæg staa i et rimeligt Forhold til Livsvilkaarene i vort Samfund, og navnlig ikke, at de have fulgt disses Udvikling i de forløbne 25 Aar; det har allerede længe været en Kendsgerning, at vore Underofficerer leve under højt trykkende økonomiske Forhold, der gøre en Forbedring af deres Stilling til en paatrængende Nødvendighed.

Det maa derhos erindres, at den Udgang, som vore Underofficerer have til Ansættelse i Civilstaten (ved Postvæsenet, ved Toldstaten, i Arrestforvarerembeder o. s. v.), er saa ubetydelig, at man næsten slet ikke

mere tør regne med den, hvorfor Tjenesten i Hæren for dem er en Livsstilling, til hvilken de maa føle sig bundne, naar den først en Gang er valgt. Da desuden Forholdstillæne mellem de forskellige Grader ere alt andet end gunstige, ere Forfremmelsesforholdene i høj Grad trykkede (Hæren er normeret med 1,026 Sergenter mod 324 Obersergenter og 212 Stabssergenter foruden de overtallige Underofficerer ved Generalstabens topografiske Afdeling).

Det er derfor meget almindeligt, at Sergenter endnu efter 8—10 Aars Tjeneste (Levealder ca. 30—32 Aar) staa i yngste Lønningsklasse; for Tiden har endog ca. $\frac{1}{5}$ af Sergenter i denne Lønningsklasse en Tjenestetid mellem 8. og 13 Aar. I ældste Lønningsklasse for Sergenter ville disse gennemsnitlig kunne staa, indtil de have 16—19 Aars Tjeneste (Levealder ca. 38—41 Aar), og endog mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{5}$ af denne Klasse staar for Djebløkket med over 16 Aars Tjeneste. Naar Forfremmelsen fra Sergent til Obersergent gennemsnitlig sker i den anførte Alder, bliver Følgen, at største Delen af Obersergenter har over 20 Aars Tjeneste, og at Forfremmelsen til Stabssergent først finder Sted i en fremrykket Alder.

Hvad her er anført om Underofficersstanden i sin Helhed, gælder ogsaa, og i forøget Grad, Hærens Spillemænd og Haandværkere. De første ere særdeles uheldigt stillede med Hensyn til Forfremmelse, de sidste kunne endog slet ikke avancere.

Naar man ser hen til disse ugunstige Forfremmelses- og Lønningsforhold, og særligt til, at den nærværende laveste Sergentslønning i de første 5 Aar — for-